

Sygn. akt V Ca 1849/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Gutkowska

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Roś

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2012 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S. i J. S.

przeciwko B. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 14 lutego 2012 roku, sygn. akt II C 66/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od B. W. na rzecz K. S. i J. S. solidarnie kwotę 91,50 (dziewięćdziesiąt jeden 50/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty, oddala powództwo w pozostałej części;
2. oddala apelację w pozostałej części.

Sygn. akt V Ca 1849/12

UZASADNIENIE

Powodowie K. S. i J. S. wnieśli o zasądzenie solidarnie na swoją rzecz od pozwanego B. W. kwoty 2.728 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 22 października 2010 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie uwzględnił powództwo w całości.

Od powyższego nakazu sprzeciw złożył pozwany zaskarżając go w całości.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2012 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddala powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, iż K. S. i J. S. są współwłaścicielami samochodu osobowego marki (...)

W dniu 6 lutego 2010 roku K. S. udał się do zakładu naprawczego należącego do B. W., gdzie zakupił - po wcześniejszym zamówieniu -komplet okładzin hamulcowych. Za zakup towaru oraz usługę wymiany powód zapłacił 450 zł, w tym

kwotę 116 zł za sama usługę wymiany. Po wyjeździe z zakładu powód usłyszał delikatne tarcie w przednim kole, w związku z tym powrócił na teren zakładu i zgłosił to mechanikowi. Pozwany osobiście przejechał się samochodem powoda i również stwierdził tarcie w lewym przednim kole. Pracownik pozwanego rozebrał koło i poprawił tarczę kotwiczną, która tarła tarczy hamulcowej, co powodowało hałas. Następnie powód opuścił warsztat. Po chwili powrócił ponownie zgłaszając tarcie. Pozwanego nie było już na terenie zakładu, był jedynie jego pracownik - mechanik, który dokonywał wymiany klocków hamulcowych. Mechanik dokonał pobieżnych oględzin pojazdu i stwierdził, że tarcie jest naturalnym efektem wymiany klocków hamulcowych związanych ze zjawiskiem „docierania się klocków”, które po pewnym czasie ustąpi.

Powód powrócił do swojego miejsca zamieszkania i przez kilka dni nie korzystał z samochodu. W dniu 10 lutego 2010 roku powód uruchomił pojazd i usłyszał tracie i hałas dochodzący z tytułu pojazdu. Powód skontaktował się telefonicznie ze znajomym mechanikiem, który stwierdził, że najprawdopodobniej uszkodzeniu uległ hamulec ręczny z uwagi na niskie temperatury powietrza w kilku ostatnich dniach. W dniu 11 lutego 2010 roku K. S. udał się do innego zakładu naprawczego tj. (...). Pracownicy serwisu stwierdzili, iż brak jest na prawym tylnym kole jednej okładziny hamulcowej. Poinformowali powoda, iż nie jest możliwa bezpieczna jazda bez jednej okładziny hamulcowej i w związku z tym założyli w miejsce brakującej okładziny, inną, używaną okładzinę.

Powód udał się do zakładu pozwanego w dniu 12 lutego 2010 roku i zgłosił reklamację podnosząc, iż w wyniku nie założenia jednej okładziny hamulcowej doszło do uszkodzenia tarczy hamulcowej i cylinderka. Zażądał założenia brakującej okładziny hamulcowej oraz wymiany uszkodzonej tarczy hamulcowej. Po kilku dniach pozwany w rozmowie telefonicznej z powodem stwierdził, iż nie uznaje reklamacji.

W swych rozważaniach Sąd Rejonowy jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazał art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 627¹k.c.

Sąd I instancji przyjął, iż pozwany jako przyjmujący zamówienie odpowiedzialny był za prawidłowe wykonanie wymiany klocków hamulcowych na zasadach określonych w ustawie o sprzedaży konsumenckiej. Niespornym było również, iż powód K. S. zgłosił nieprawidłowość wykonania wymiany w terminie krótszym niż sześć miesięcy od chwili wykonania wymiany klocków, z czego powód wywodził, iż domniemywa się, że klocki hamulcowe zostały nieprawidłowo zamontowane. Z twierdzeniem tym Sąd I instancji się nie zgodził.

W ocenie Sądu Rejonowego powodowie nie wykazali, iż naprawa została wykonana nieprawidłowo, a ponadto, nawet przyjmując założenie, że rzeczywiście jeden z klocków hamulcowych nie został założony w pozwanym zakładzie, to powodowie nie wykazali, iż w wyniku tego doszło do uszkodzenia tarczy i cylindra, co spowodowało konieczność wymiany zacisku hamulcowego na łączną kwotę 1.960 zł. Cała konstrukcja niniejszego powództwa oparta jest na twierdzeniach powodów oraz zeznaniach świadków, którzy są mechanikami samochodowymi. W ocenie Sądu I instancji dowody te były niewystarczające do wykazania nieprawidłowości dokonania wymiany oraz ustalenia zakresu szkody jaką taka nieprawidłowość mogłaby spowodować. Okoliczności, iż słuchani świadkowie są z zawodu mechanikami samochodowymi nie dają podstaw do przyjęcia ich zeznań za równoznaczne z opinią biegłego z tego samego zakresu. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę treść art. 6 k.c. podniósł, że to na powodach spoczywał ciężar wykazania, iż wymiana klocków została dokonana nieprawidłowo, co spowodowało uszkodzenia układu hamulcowego. Ponadto powodowie nie odnieśli się do wysokości roszczenia, mimo iż w tym zakresie pozwany także kwestionował powództwo.

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości powodowie zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, tj.: art. 4 ust. 1 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej poprzez ich niezastosowanie oraz oddalenie powództwa w zakresie zwrotu części uiszczonego przez Powoda nr 1 na rzecz Pozwanego wynagrodzenia w związku ze stwierdzoną niezgodnością towaru konsumpcyjnego z umową w sytuacji, w której Sąd I instancji stwierdził wprost, że Powodowie wykazali istnienie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową (tj. niezamontowania jednej okładziny

hamulcowej) w okresie 6 miesięcy od dnia jego wydania, a Pozwany w żaden sposób nie obalił prawnego domniemania istnienia owej niezgodności w chwili wydania towaru; art. 471 k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz oddalenie powództwa w zakresie naprawienia szkody w postaci kosztów zakupu oraz wymiany kompletu nowych okładzin hamulcowych tylnych, tarcz hamulcowych tylnych oraz wymiany zacisku hamulcowego w związku z uszkodzeniami tarczy hamulcowej oraz zacisku hamulcowego, spowodowanymi przez niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową, w sytuacji w której Powodowie wykazali istnienie szkody, jej wysokość, jak również związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy działaniami Pozwanego, a zaistniałą szkodą; naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 229 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz stwierdzenie, że Powodowie nie wykazali związku pomiędzy niezamontowaniem okładziny hamulcowej a zaistniałą szkodą w postaci uszkodzenia tarczy hamulcowej oraz zacisku hamulcowego w sytuacji, w której Pozwany przyznał, że w toku oględzin pojazdu przeprowadzonych przez niego w dniu 12 lutego 2010 r. stwierdził on uszkodzenia tarczy hamulcowej oraz zacisku, których nie było w dniu wymiany okładzin hamulcowych w pojeździe należącym do Powodów, tj. dnia 6 lutego 2010 r.; art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej w celu ustalenia, czy udokumentowane przez Powodów uszkodzenia tarczy hamulcowej oraz zacisku mogły powstać w rezultacie niezamontowania jednej okładziny hamulcowej w sytuacji, w której w ocenie Sądu I instancji przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego stanowiło jedyny sposób należytego oraz sprawiedliwego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy; art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonywaniu niepełnych ustaleń faktycznych jak również dokonywanie wybiórczej, a nie wszechstronnej oceny dowodów; art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia o oddaleniu powództwa, jak również niewskazanie dowodów, które Sąd I instancji uznał, a których nie uznał za wiarygodne i z jakich powodów, jak również poprzez brak określenia w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznych przyczyn, dla których Sąd I instancji odmówił słuszności zeznaniom Powoda nr 1, jak również zeznaniom świadków Z. S. oraz M. M. w zakresie, w którym wskazywali oni wprost, że jedna z okładzin hamulcowych w ogóle nie była zamontowana w pojeździe należącym do Powodów, a stwierdzone przez nich uszkodzenia tarczy hamulcowej oraz zacisku hamulcowego powstały w rezultacie niezamontowania tejże okładziny hamulcowej.

Skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie, na wypadek uznania, że zachodzą przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c. lub (...) 505⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powodów kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie w nieznaczej części.

Należy zgodzić się z powodami, że w tak ustalonym stanie faktyczny powództwo zasługiwało na uwzględnienie co kwoty 91,50 zł. Powodowie bowiem wykazali, że jeden z klocków hamulcowych nie został założony w pozwanym zakładzie. W związku z tym zasadne jest powództwo w części dotyczącej zwrotu odpowiedniej części kosztów poniesionych przez powodów na zakup i wymianę okładzin hamulcowych.

W pozostałej części apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że Powodowie nie wykazali związku pomiędzy niezamontowaniem okładziny hamulcowej a zaistniałą szkodą w postaci uszkodzenia tarczy hamulcowej oraz zacisku hamulcowego.

Powództwo w tej części nie zostało udowodnione ani co do zasady ani wysokości.

Powodowie usiłowali wykazać tę okoliczność za pomocą m.in. zeznań świadka M. M.. Jednakże z zeznań tego świadka wynika po pierwsze, że w samochodzie powodów po prawej stronie był klocek hamulcowy, tylko że stary. Po drugie, że bez któregośkolwiek z klocków hamulcowych jazda samochodem byłaby w ogóle niemożliwa. Po trzecie świadek zeznał,

że nie jest w stanie stwierdzić, czy do uszkodzenia tarczy doszło w wyniku eksploatacji czy uszkodzenia mechanicznego (k.107).

Reasumując na podstawie tych zeznań nie sposób jest ustalić, że do zniszczenia tarczy doszło na skutek nie założenia przez pracownika pozwanego nowej okładziny hamulcowej.

Mając na uwadze wiek samochodu powodów – pierwsza rejestracja w 2002 r. i nie wykazanie przez powodów, czy kiedykolwiek tarcza ta i zacisk hamulcowy były wymieniane, wydaje się wielce prawdopodobne, że jej stan wynika z eksploatacji samochodu.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej w celu ustalenia, czy udokumentowane przez Powodów uszkodzenia tarczy hamulcowej oraz zacisku mogły powstać w rezultacie niezamontowania jednej okładziny hamulcowej. Wbrew stanowisku powoda, Sąd Rejonowy nie miał obowiązku z urzędu dopuścić dowodu z opinii biegłego. Obowiązek wskazania dowodów niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża strony. Wprawdzie przepis art. 232 zd. 2 k.p.c. dopuszcza możliwość przeprowadzenia przez Sąd dowodu nie wskazanego przez stronę, jednakże nie oznaczało to obowiązku dopuszczenia takiego dowodu. Sąd został jedynie wyposażony w uprawnienie (a nie w obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze nie wskazanych przez żadną ze stron dowodów. Kieruje się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest, czy też nie, dostateczny do jej rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29). W tej sprawie z powodów podniesionych powyżej uznać należało, że materiał dowody był dostateczny do wydania wyroku.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.